

Arrest

nr. 95 405 van 18 januari 2013
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 augustus 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2011 brengt de gemeente Doornik de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van het voorgenomen huwelijk van betrokkene en een Belgische onderdaan D.P. Op 30 november 2011 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Doornik.

Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

A. L., Attaché (1) (2)

wordt aan

de persoon die verklaart zich E. M., S. te noemen, geboren te Gafsa op (...)1985, en welke verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië", tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 18/06/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 10.06.2011 diende betrokkene een huwelijksdossier in bij de gemeente van Doornik. Op 30.11.2011 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Doornik. Bovendien zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te bekomen van zodra er een huwelijksdatum is vastgelegd.

Een beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten werd op 11.06.2012 genomen. Deze beslissing is op 18.06.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft voorheen betekening van een verwijderingmaatregel gekregen. Hij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 18.06.2012. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen terugkeer naar de grens noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zicht opdringt.

-In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie (3) jaar omdat:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Een inreisverbod van drie (3) jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18.06.2012."

Op 5 september 2012 dient verzoeker opnieuw een verzoek tot huwelijk in met dezelfde partner D.P, van Belgische nationaliteit. Op 26 november 2012 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand opnieuw de beslissing tot weigering van voltrekking van het voorgenomen huwelijk, na negatief advies van het parket van Doornik. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Doornik. Deze procedure is hangende.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

2.2 De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij merkt op dat de verzoeker om twee redenen geen belang heeft bij het onderhavige beroep tot nietigverklaring. Enerzijds merkt verweerder op dat de thans bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten. Verweerder is van mening dat het hier om een gebonden bevoegdheid gaat. Hij wijst er op dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van het door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten zodat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan hem geen voordeel kan opleveren omdat de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders kan dan in uitvoering van het genoemde artikel 7, eerste lid, 1° opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Anderzijds merkt de verweerder op dat het om een herhaald bevel gaat.

2.3 Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd op 18 juni 2012. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is bij een gebrek aan een ingesteld beroep definitief geworden en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat verzoeker er geen gevolg heeft aan gegeven. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2012 kan uitvoeren, vermits dit bevel definitief is geworden (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker in principe geen belang aantoonst bij onderhavige vordering.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al

beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 van het EVRM. Hij meent dat *“de rechten op eerbied voor het privéleven”* slechts kunnen worden aangetast met het oog op het door het *“EVRM opgesomde doeleinden”*. Hij betoogt dat het de bedoeling is van verweerder de erkenning van ‘om het even welk’ verblijfsrecht te weigeren. De bestreden beslissing zal ertoe leiden dat hij gescheiden van zijn partner en het kind van zijn partner zal moeten leven, hetgeen een onevenredige schade toebrengt aan zijn gezinsleven. Ook de *“bescherming geboden aan”* zijn partner en haar kind, die gerechtigd zijn op een gezinsleven in België wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die handelt over de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, toont hij geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Waar verzoeker stelt dat het de wil is van verweerder om hem *“om het even welk verblijfsrecht te weigeren”* en dat deze wil een inmenging vormt in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid van het EVRM, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de aanspraak die verzoeker zou maken op enige vorm van verblijfsrecht in België. Meer zelfs, uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een verblijfsaanvraag of een procedure gezinshereniging heeft opgestart terwijl hij verklaart sinds 2008 in België te verblijven. In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoeker, op het ogenblik van de bestreden beslissing, in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en hij heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing om het grondgebied te verlaten, betekend op 18 juni 2012 gevolg gegeven. Uit het administratief dossier blijkt niet - en verzoeker geeft dit ook niet te kennen - dat hij voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend of een andere verblijfsmachtiging. De argumenten van verzoeker missen feitelijke grondslag.

In de mate verzoeker meent dat er geen rekening is gehouden met zijn voornemen te huwen met de Belgische onderdaan, kan hij evenmin worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers dienaangaande gemotiveerd: *“Op 10.06.2011 diende betrokkene een huwelijksdossier in bij de gemeente van Doornik. Op 30.11.2011 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Doornik. Bovendien zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te bekomen van zodra er een huwelijksdatum is vastgelegd.”* Verweerder heeft bijgevolg een afweging gemaakt tussen de verschillende elementen waarover hij beschikte bij de beoordeling van de situatie van verzoeker en concludeerde dat, op basis van de gegevens van het dossier, waaronder de weigering van de huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand, kan worden besloten dat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene en de duur van zijn verblijf in het Rijk niet afwegen tegen de verwijderingsmaatregel.

Ter terechtzitting verwijst de raadsvrouw van verzoeker naar het hangend beroep bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigeringsbeslissing van 26 november 2012 om het huwelijk te voltrekken van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De Raad merkt op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt ten tijde van het nemen van de beslissing. Waar verzoeker verwijst naar het hangend beroep in verband met de weigeringsbeslissing van 26 november 2012 met betrekking tot de huwelijksaanvraag van 5 september 2012, kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze elementen, nu de bestreden beslissing is genomen op 20 augustus 2012 en aldus is gedateerd vóór de tweede huwelijksaanvraag.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari

2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, verzoeker verduidelijkt dat hij sinds 2008 in België ononderbroken heeft verbleven, er stabiele sociale banden heeft opgebouwd en een relatie met mevrouw P.D. heeft. Het voorgenomen huwelijk werd evenwel geweigerd.

Uit de stukken van het dossier blijkt, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker, dat de huwelijksvoltrekking op 30 november 2011 door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd geweigerd. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend. Verder brengt verzoeker geen enkel element aan waaruit het bestaan van de beweerde gezinscel blijkt. Zelfs indien het bestaan van een gezinsleven zou worden aangenomen, dient alleszins te worden gesteld dat het *in casu* een eerste toelating betreft, nu het geen weigering van een voortgezet verblijf betreft. De intentie om te huwen geeft verzoeker niet automatisch een recht op verblijf. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Verzoeker laat na aan te tonen waarom hij elders geen gezinsleven met zijn partner en haar kind zou kunnen leiden. Bovendien motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker naar zijn land kan terugkeren om een visum te bekomen van zodra er een huwelijksdatum is vastgelegd. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4 Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing zijn verblijfssituatie kan wijzigen en hem enig voordeel kan opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt enig wettig belang te hebben bij het beroep.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN